

bookvoice

Ενα βιβλίο με τρία διηγήματα που διαβάζονται απνευστί και τρεις από τους πιο ενδιαφέροντες συγγραφείς της νεότερης γενιάς. Ζητήσαμε από τους ίδιους να μας πουν λίγα λόγια για την κρυμμένη ιδέα πίσω από τις ιστορίες τους.

Μανίνα Ζουμπουλάκη

Το χειμώνα του '08 γνώρισα τυχαία σε ένα μπαρ μια κοπέλα που μόλις είχε απολυθεί από γκαρσόνα σε ξενοκτάδιο. Πάνω στην κουβέντα μου είπε ότι τραβιότανε μ' έναν τύπο που είχε μαγαζί με παπουτσία. Ήταν 36 ετών και νόμιζε ότι ήταν τουλάχιστον 10 χρόνια μεγαλύτερη, κι έπαθα σοκ γιατί είδα ξαφνικά πόσο σε τσακίζει η νύχτα χωρίς να το καταλαβαίνεις. Μιλάγαμε όλο το βράδυ για το πώς είναι να δουλεύεις νύχτα και πόσο διαφορετικός είναι ο κόσμος της ημέρας από τον κόσμο της νύχτας. Η ιστορία μου κόλλησε, δεν έφευγε από το μυαλό μου. Πάντα είχα φίλους που δουλεύουν νύχτα και ξέρω ότι το χάσμα είναι αγεφύρωτο με τους ανθρώπους της μέρας. Ενώ είχα την ιστορία στο κεφάλι μου με

Α. Κίτσου, Δ. Γκενεράλης, Μ. Ζουμπουλάκη

Γλυκιά συμμορία

της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

ρότησε ο Λεωνίδας από τις εκδόσεις Απόπειρα αν ήθελα να γράψω ένα διήγημα για μια συλλογή των τριών που θα έβγαζε και τότε συνειδητοποίησα ότι είχα κάτι – την ιστορία με την γκαρσόνα. Δεν ξέρω γιατί μου είχε κολλήσει, δεν είχα και ιδέα πώς θα την έγραφα, αλλά άρχισα (για νύχτα, εννοείται) και μου βγήκε σχεδόν αμέσως. Στο μεταξύ έμεινα έγκυος, γέννησα... τώρα διαβάζω την ιστορία και μέχρη που σοκάρομαι κιόλας. Η γκαρσόνα δηλαδή είναι οληθινή, και τα είχε με παπουτσία, αλλά η ιστορία είναι από το μυαλό μου.

Δημήτρης Γκενεράλης

Ο χώρος των δικαστηρίων είναι ένας χώρος της πιάτσας, του δρόμου, ένας χώρος απ' όπου περνούν όλα τα κοινωνικά στρώματα έχοντας τις ίδιες ευκαιρίες, τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ενώπιον του νόμου και η δικαιοσύνη είναι τυφή. Χρόνια τώρα στα πηγαδάκια της Ευελπίδων κυκλοφορούν αστικοί μύθοι, ιστορίες και φήμες για παραδικαστικά κυκλώματα, για μυοτηριώδεις ανθρώπους που κινούν τα νήματα και επηρεάζουν δικαιοσύνη και πολιτικούς. Παράλληλα, στη ζωή μου και μέσα από το επάγγελμα του δικηγόρου, συναντώ ανθρώπους ιδεολόγους και αφοσιωμένους στη νομική επιστήμη. Ανθρώπους που έχουν να σου διηγηθούν ιστορίες για το πώς κάποιος τους «έριξε»

για το πώς κάποιος άλλος προωθήθηκε στη μια ή την άλλη θέση αντί γι' αυτούς με «πλάγιο τρόπο», ανθρώπους οι οποίοι, στη δύση της καριέρας τους, αρχίζουν να μιλούν για το χρήμα και για το πώς δεν έγιναν πλούσιοι, ενώ κάποιος άλλος με λιγότερα προσόντα έγινε. Από αυτά όλα προέκυψε μια εντελώς φανταστική ιστορία, με αληθινό συναισθηματικό υπόβαθρο και φόντο το χώρο των μεγαλοδικηγόρων.

Το κομμάτι των τραβησι, από την άλλη μεριά, είναι ενδιαφέρον, διότι πρόκειται για ανθρώπους που όντας οσωματικά και ψυχικά γυναίκες σκέφτονται και μάλιστα με ανδρικό τρόπο. Έτσι λοιπόν αποφάσισα να συνδυάσω αυτά τα δυο για να δημιουργήσω μια ιστορία με αστυνομική πλοκή και υπόβαθρο βγαλμένο μέσα από τον επαγγελματικό μου χώρο, μια ιστορία κρυμμένη μέσα στο πλαίσιο της κοινωνικής μας ζωής, όπου επιτέλους ακόμα και οι ιδεολόγοι μπορούν να γίνουν πλούσιοι.

Λένα Κίτσου

Μου άρεσε η ιδέα που είχε ο Λεωνίδας να γράψω κάτι το οποίο θα είναι σαν να μου το έχουν κλέψει από τον υπολογιστή,

κάτι προσωπικό που δεν είχα σκοπό να δείξω σε κανέναν ή να το εκδώσω. Αυτό μου έδωσε την ελευθερία να εκτεθώ, να διαλέξω δηλαδή ένα θέμα και να το αφήσω ακαλίγωτο να φτάσει στα άκρα. Διότι λέξη να μιλήσω σε πρώτο ενικό για μια ματαιόδοξη συγγραφέα, ένα ψώνιο που φαντασιώνεται το νόμπελ λογοτεχνίας, και μάλιστα όχι απλώς το φαντάζεται, αλλά είναι και σίγουρη ότι θα το πάρει. Πάντα μου αρέσει να ξεκινάω από κάτι πραγματικό και κυρίως από σκέψεις και

κομμάτια του ανθρώπινου χαρακτήρα τα οποία συνήθως δεν τα αφήνουμε ελεύθερα, ακριβώς επειδή είναι αρνητικά και επειδή θέλουμε να είμαστε καλοί και ταπεινοί. Το στοιχείο της έπαρσης είναι κάτι που όλοι μας το περιέχουμε, όσο κι αν υποστηρίζουμε το αντίθετο, και όλοι έχουμε περάσει μερικά λεπτά της ζωής μας μέσα στο όπιτι μας, όπου αισθανόμαστε οι καλύτεροι του κόσμου. Στο διηγήματά μου, εγώ που το γράφω, ξέρω ότι μία μέρα, πολύ σύντομα, θα πάρω το νόμπελ, ότι όλοι είναι ερωτευμένοι μαζί μου, όλοι με θαυμάζουν και συγχρόνως με ζηλεύουν, ο ψυχίατρός μου είναι ερωτευμένος μαζί μου και ό,τι ονειρεύομαι μου χαρίζεται απλόχερα, τα γραπτά μου αξίζουν εκατομμύρια ευρώ, είμαι ωραία, νέα, ταλαντούχα και ιδιοφυής. Το διηγήματά μου είναι μία κωμωδία, ένας μεγεθυντικός φακός πάνω σε ένα κομμάτι αλήθειας. ■

Ετών13

Ο Βαγγέλης Βαγιανόσ, μαθητής, διαβάξει...

«Ακλόνητος βράχος»

Νικόλα Νικάστρο, μτφ. Χρήστος Καψάλης, εκδ. Μίνωας, σελ. 447

«Οι πύλες της φωτιάς»

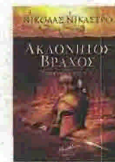
Στίβεν Πρέσφιλντ, μτφ. Βασιλική Κοκκίνου, εκδ. Πατάκη, σελ. 544

Δύο έμπειροι συγγραφείς ιστορικών μυθιστορημάτων μάς ταξιδεύουν στο παρελθόν και μας βοηθούν να κατανοήσουμε ομοιοτιπτες και διαφορές «πολιτισμών»...

Ο «Ακλόνητος βράχος» περιγράφει τη μάχη ανάμεσα στα «ορεινά κίτρινα τείχη» των Σπαρτιατών και στην ασάβινη ρητορική των Αθηναίων. Το βιβλίο παρουσιάζει μια καθοριστική φάση του Πελοποννησιακού πολέμου, τη μάχη της Σφακτηρίας (424 π.Χ.), μέσα από τα βιώματα δύο αθερωφών. Παρακολουθούμε την εκπαίδευση των

Σπαρτιατών μέχρι τα 32 τους χρόνια όπου και παίρνουν τις βασικές αρχές τους, αρχές που θα καταρρεύσουν μπροστά στα βέλη των Αθηναίων και τις κακουχίες του πολέμου. Παράλληλα βλέπουμε τη μάχη και από την οπτική των Αθηναίων, τις δυσκολίες που και εκείνοι περνούσαν αντιμετώπιση με το οδιεπέραστο τείχος των Σπαρτιατών. Ο Νικάστρο, συγγραφέας έμπειρος στα ιστορικά μυθιστορήματα, σκιαγραφεί πολύ πετυχημένα τις διαφορές που είχαν οι δύο αυτοί πολιτισμοί προβάλλοντας τις αντιθέσεις τους.

Μία άνοιξη μάχη προς τιμήν της πατρίδας είναι το θέμα του βιβλίου «Οι πύλες της φωτιάς». Ο Πρέσφιλντ, μυθιστοριογράφος με πολλά best sellers στο ενεργητικό του, γράφει για τη νωστή μάχη Ελλήνων και Περσών που μαίνεται στο κέντρο του γνωστού τότε κόσμου. Θερμοπύλες, 480 π.Χ. «Αν η Σπάρτη χάσει τον ένα βασιλιά της τότε η πόλη δεν θα πέσει». Ο χρυσός δόθηκε στο βασιλιά Λεωνίδα. Ήξερε το κρέος του και το ακολούθησε πιστά. 300 Σπαρτιάτες και σύμμακοι αντιμετώπισαν στις μυριάδες των Περσών, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν όλοι ανεξαιρέτως. Μέσα από τα μάτια ενός Σπαρτιάτη βοηθητικού μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα ορισμένα πράγματα για την πολεμική μηχανή ονόματι Σπάρτη, αλλά και για την ανθρώπινη πλευρά των «ομοίων» που κρύβονταν πίσω από τη σιδερένια μάσκα που σκόρπιζε τον τρόμο. Μπορούμε επίσης να δούμε και άλλα στοιχεία των Περσών και του ίδιου του Ξέρξη, εκτός από τη σκληρότητα με την οποία συνήθως παρουσιάζονται. Δεν λείπουν η συγκίνηση, οι επικές μάχες και οι οσπαρτικοί έρωτες, που κάνουν το βιβλίο αυτό τόσο ξεχωριστό. ●

«THE VAULT»
 «ΚΡΥΜΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ»
 Μανίνα Ζουμπουλάκη,
 Δημήτρης Γκενεράλης,
 Λένα Κίτσου, εκδ. Απόπειρα, σελ. 111